

TALUM, d.d., KIDRIČEVO
2325 KIDRIČEVO

KIDRIČEVO
12.10.01
2325

0459

ŠTUDIJSKA IN LJUDSKA
KNJIŽNICA
Trg svobode 1
2250 PTUJ

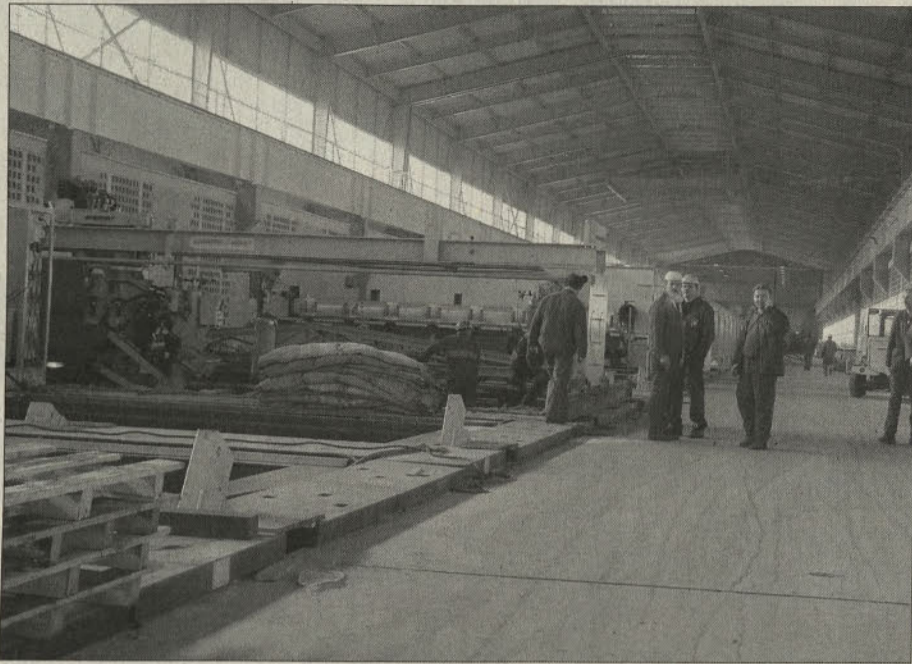
Aluminij

Časopis družbe Talum, d.d., Kidričevo

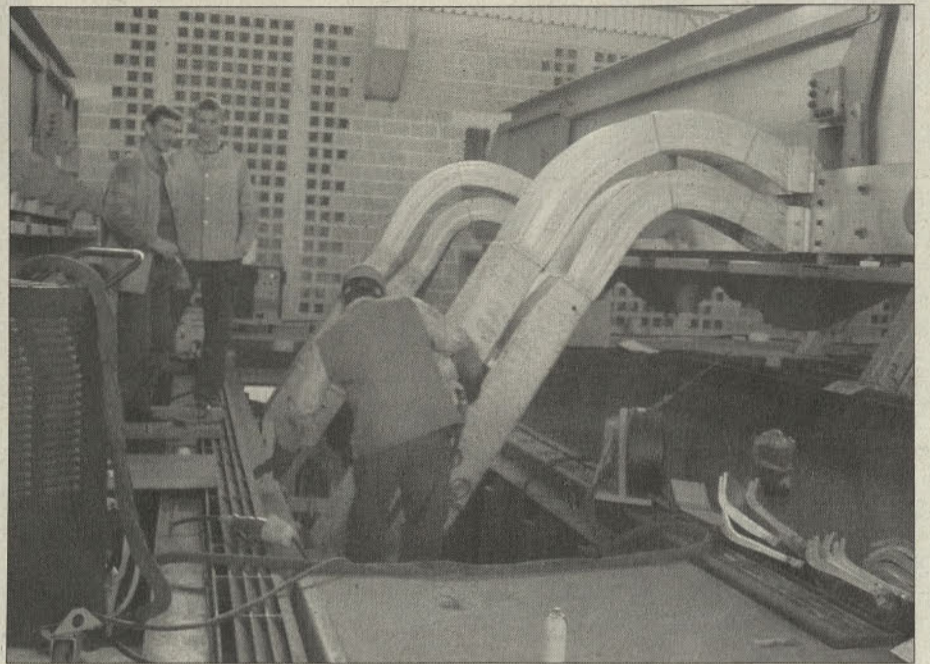
september 2001 / številka 9 / leto XXXVIII

R a s t e m o . . .

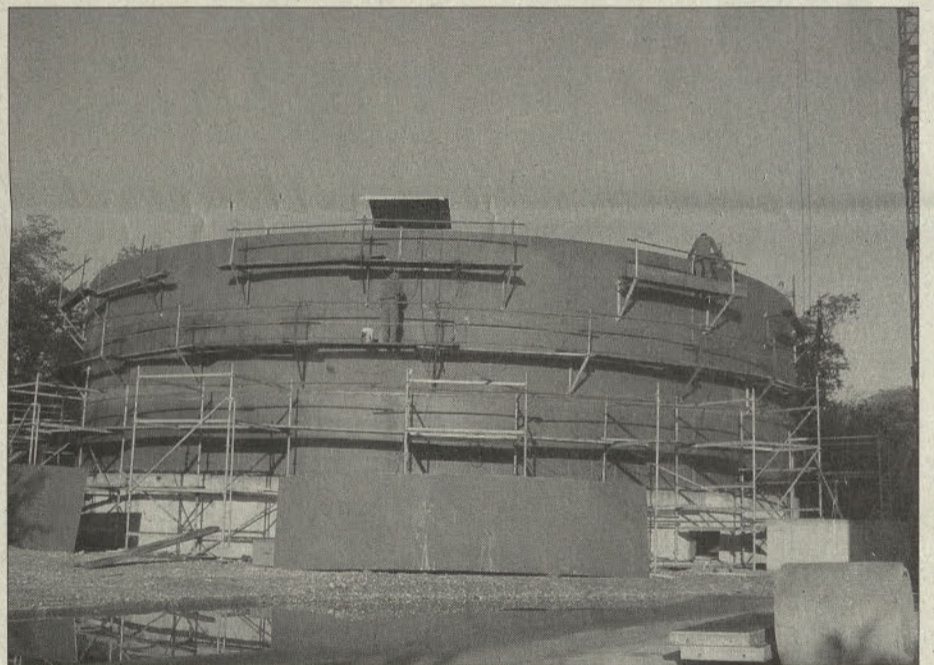
Montaža elektrolizne peči hitro napreduje

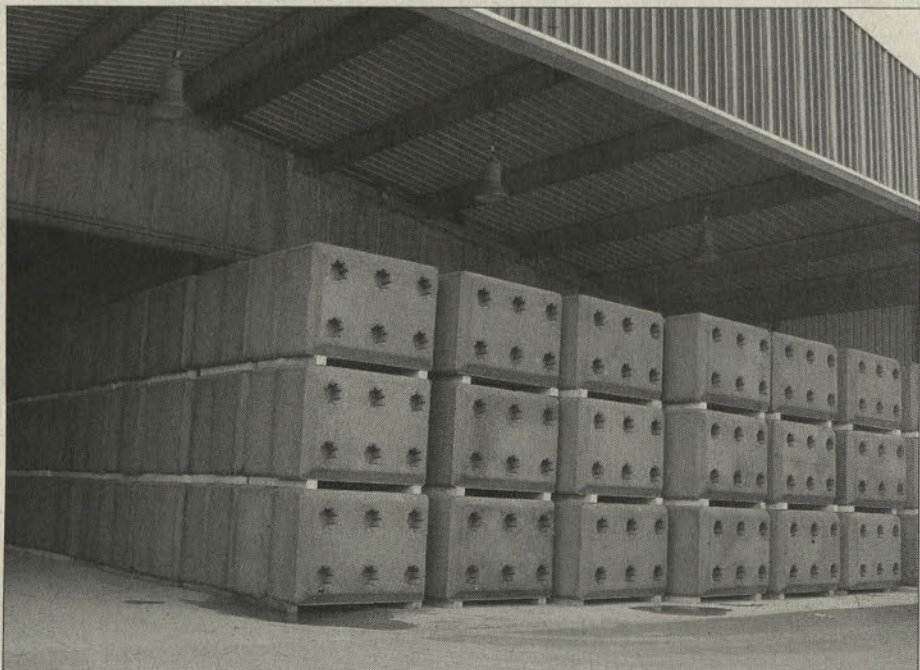
Varjenje fleksibilnih tokovodnikov

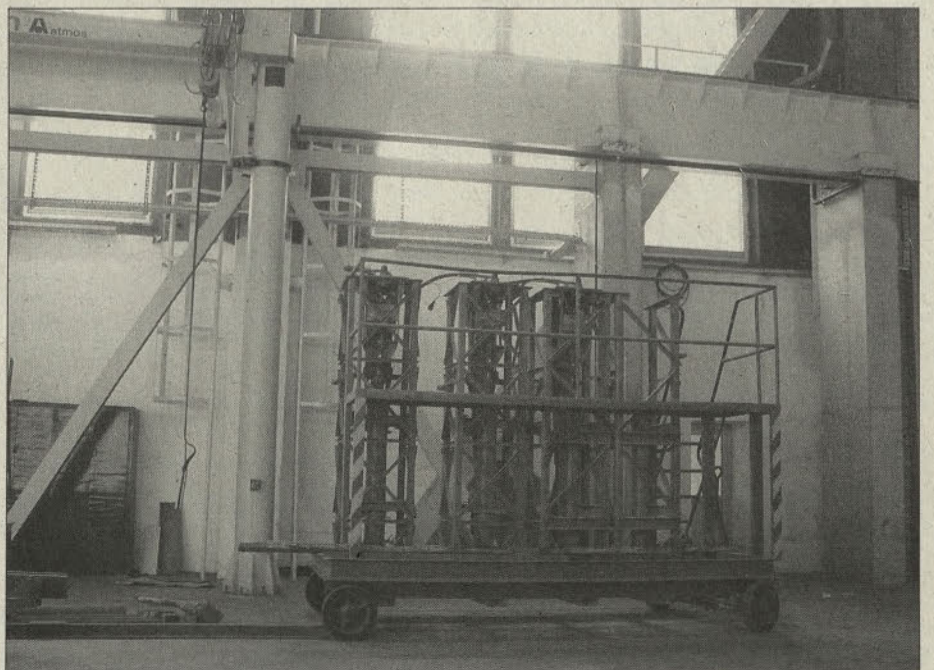
Peč za pečenje anod je v zaključni fazi

Gradnja novega silosa za glinico (10.000 t) je že v polnem teku

Anode, pripravljene za novo elektrolizo

Delavnica elektrolize C že obratuje

TALUM pridobil okoljski certifikat ISO 14001

Bil je vroč avgustovski dan, ko sem prejel sporočilo: "21. avgusta smo pridobili certifikat ISO 14001 za Sistem ravnanja z okoljem".

Nič kaj presenetljiva novica, saj sem vedel, da so pripombe iz certifikacijske presoje bile bolj "kozmetični" popravki, kot se je izrazil vodilni presojevalec iz presojevalske firme BWQI, kot resne pomanjkljivosti. Pa kljub temu razveseljuje novica predvsem za tiste, ki smo neposredno sodelovali pri snovanju in izgradnji sistema, torej za dr. Homšaka kot nosilca projekta, za sodelavke iz Oddelka za kakovost, ki so pripravljale dokumentacijo in usklajevale aktivnosti pri uvajanju sistema in tudi za vse ostale, ki so aktivno sodelovali pri izdelavi izvedbene dokumentacije in izvajanju sistema pri vsakdanjem delu. Vsekakor je pridobitev certifikata za področje Ravnanja z okoljem velik uspeh tudi zato, ker je bil sistem zgrajen in vzpostavljen brez tuje pomoči in svetovalcev, torej z lastnim znanjem, predvsem pa za naše TALUM-ove potrebe.

Pridobitev certifikata ISO 14001 predstavlja zaključek polletnega preverjanja strukture in delovanja sistema, ter zagotavlja, da podjetje s Sistemom ravnanja z okoljem v celoti izpolnjuje zahteve okoljevarstvene zakonodaje. To je torej osnovni korak – vzpostavitev sistema, ki pa se z razvojem in sistemskim pristopom stalnih izboljšav dopolnjuje in izboljšuje, s čemer se tudi vpliv podjetja na okolje venomer zmanjšuje.

Motivov, zakaj smo se za certificiranje odločili je več. Eden od pomembnejših je dejstvo, da je dolgoročnost razvoja in konkurenčnost podjetja odvisna tudi od sposobnosti izpolnjevanja vse strožjih zahtev družbe, kakor tudi trga na katerem se pojavljamo. Sloves TALUM-a kot podjetja z "umazano" tehnologijo in naša prepričanost, da takšne trditve ne držijo, je bil dodaten razlog, da s tujimi presojevalci dokažemo našo okoljevarstveno naravnost. Z zniževanjem porabe energentov, surovin in nasploh vseh naravnih virov, kot enega izmed pomembnih dejavnikov vplivov delovanja podjetja na okolje, bomo tudi nekaj prihranili. Ne nazadnje smo vzpostavili Sistem ravnanja z okoljem tudi zato, da bo naše delo v podjetju prijetnejše in da bomo na ta način zmanjšali sledi našega delovanja v naravi.

Nekaj dni po pridobitvi okoljskega certifikata se mi je pripetil zanimiv dogodek:

Na poti v livarno sem opazil sodelavca, ki je zmečkal in na tla vrgel kos papirja. Ko sem ga vprašal, zakaj je to naredil, je odgovoril:

"Oprostite, to ni bilo namerno, to sem naredil avtomatsko".

Verjamem, da to ni naredil nalašč. Verjamem tudi, da ni edini, ki ga je kdo zalotil pri sličnem početju. Morda se je kdo zalotil tudi sam. Taka početja kažejo na to, da bo marsikdo moral spremeniti tudi svoje navade. Nedvomno to ne bo lahko, za nekatere morda celo neizvedljivo. Za take bo takšno početje lahko tudi usodno.

Vsekakor za večino zaposlenih velja, da jim ni tuja skrb za okolje v TALUM-u, ki postaja iz leta v leto vse bolj urejeno in prijetnejše.

Član Uprave:
Bojan Žigman

Certifikat sistema ravnanja z okoljem

prejme

TALUM d.d.
KIDRIČEVO, SLOVENIJA

Bureau Veritas Quality International (BVQI)
potrjuje, da je bila opravljena presoja sistema
ravnanja z okoljem pri navedeni organizaciji in
da je uveden sistem skladen z
zahtevami okoljskega standarda:

OKOLJSKI STANDARD

ISO 14001:1996

DEJAVNOST ORGANIZACIJE VKLJUČUJEJO

**RAZVOJ, PROIZVODNJA IN TRŽENJE PRIMARNEGA ALUMINIJA,
ALUMINIJEVIH ZLITIN IN ALUMINIJEVIH PROIZVODOV**

Prvotni datum odobritve: **21. AVGUST, 2001**

Pod pogojem, da organizacija neprekinjeno zagotavlja zadovoljivo upravljanje sistema ravnanja z okoljem, je veljavnost tega Certifikata do:

21. AVGUST, 2004

Datum izdaje: **28. AVGUST, 2001**

Podružnica:
BVQI SLOVENIJA
Celovška 73
1000 Ljubljana
Slovenija

UKAS
ENVIRONMENTAL
MANAGEMENT

Za Bureau Veritas Quality International (Holding) S.A.
2nd Floor, Tower Bridge Court
224-226 Tower Bridge Road
London SE1 2TX

Certifikat št: **86859** 008

BVQI (Holding) S.A. using UKAS accreditation covered by the accreditation certificate number 1918

D a m i n a g r a d b i š č u

Ko gospe Andreja in Slavica zamenjata salonarje za čevlje s kapico, skorajda ne prepoznamo več direktoric iz Lego A in Stanaluma, ampak le dosledni in uspešni nadzornici, ki popolnoma obvladata svoj posel na gradbišču. Prve izkušnje sta si nabirali pred leti, ko smo gradili elektrolizo C in se očitno izkazali, saj so ju povabili tudi k nadaljevanju. S kakšnimi občutki sta sprejeli ponujeno delo, kako usklajujeta obveznosti s svojim rednim delom, kako se znajdetaj v "moškem svetu" na gradbišču, kje odložita bremena službe, kaj delata v prostem času, poiščite v naslednjih vrsticah. Predstavljamo vam dami z gradbišča.

Slavica Mlakar

Andreja Srečkovič

Gradbišča so izziv?

Andreja Srečkovič: "Vsekakor so gradbišča zame izziv, vendar s to razliko, da mojega šefa privlačijo velika, jaz pa sem bolj domača v manjših, kar izhaja iz mojega osnovnega dela, ki ga vodim v Lego - A. Spomini na prvo modernizacijo so vsekakor še vedno prisotni, čas med obema, pa je zelo hitro minil in ob tem se kar zgrozim ob misli, ali sem res že toliko starejša. Leta 1986, ko se je pričela prva faza MPPAI, sem bila v takratnem TGA še "frišna", v tistem času sem delala v konstrukciji in bila vključena v projekt kot nadzornica.

Ko je lani, nekega dopoldneva, prišel k meni bivši in sedanji šef, pri čemer se ne sme pozabiti, da se ga besedni "lišp" iz tistih časov še kar drži, ter obojavljivo začel, da je prišel na oglede, pripravljat teren, da ..., ' Pa,

kaj ovinkarim, ali boš prevzela nadzor na Anodah?"

Po vsej verjetnosti, sem ob tem odprla usta, v glavi mi je takoj reklo DA, čeprav je izgovorjeni DA, sledil šele čez nekaj časa.

Bila sem počaščena, da sem povabljenjena k rasti tudi tega projekta."

Slavica Mlakar: "Nisem si znala predstavljati, kako bom ob svojem delu zmogla še to, saj sem se zavedala, da elektroliza zahteva ogromno časa. Toda bil je izziv in zelo me je mikalo biti ponovno poleg..

To, kar delam v Stanalumu je le vzdrževanje objektov, popraviljanje napak in obnavljanje dotrajanega. Novogradnje pa so ustvarjanje novega, kar pritegne človeka. Vedno sem rada delala na gradbiščih, zato sem se kljub nekaterim pomislekom odločila za. Prijetno se je bilo pridružiti stari ekipi nadzornikov."

Sodelovanje, usklajevanje, prilagajanje...?

Andreja Srečkovič: "Po tej spontani pozitivni reakciji, pa so se začela porajati vprašanja, kako uskladiti nadzor in Lego - A in seveda tudi družino. Vendar bolj, kot sem si zastavljala negativna vprašanja, bolj so silili na plan pozitivni odgovori in tako je ostalo pri DA.

Glede na to, da se je projekt izgradnje podaljška tovarne Anod ponovil, je bilo delo seveda lažje, kar pa ne pomeni, da ga ne spremljaš s polno odgovornostjo.

Fizični začetek del je bil 23.01.'01, to se pravi v zimskem času in takrat smo se kar zgrozili ob misli, ali bo vreme naš zaveznik in bomo projekt lahko izvedli v pogodbenem roku. Kljub vmesnim spremembam projekta, zamujanju pri dobavi jekla in aluminijaste pločevine za pokrivanje

objekta, smo ob dobri organizaciji gradbišča in izvajalca del, Gradis Gradnje Ptuj, s svojimi podizvajalci, "dovolili" šamoterjem vstop v korito peči že 21.05.'01, k izdelavi izolacijskega betona in nato k začetku obzidave peči, 04.06.'01, kot je bilo planirano.

Po montaži prvega AB stebra, ki je bila marca na gradbišču je gospod Mikša slavnostno rekel: "Ko bo delo končano, se bo tu vrtel voll!"

Sedaj, ko je delo zaključeno, udeleženci projekta z mešanimi občutki čakamo, ali se bo vrtel "pravi", ali "žrtveni" vol.

Usklajevanje med nadzorom in vodenjem Lego - A je potekalo tako, da sem pač podaljševala svoj delavnik, saj je popolnoma jasno, da nekatere stvari sicer lahko narediš jutri, če jih že nisi danes, pojutrišnjem pa je lahko že prepozno.

V teh divjih mesecih sta mi pristopila na pomoč tudi Danica in Franc, saj sta včasih opravila tudi kaj namesto mene.

Dodatno smo se v Lego - A, v mesecu juniju, začeli pripravljati na nam zaupano delo obzidave elektroliznih peči v objektu HC2, kar pa tudi ni mačji kašelj.

Sedaj, ko so priprave končane in se je pričela fizična izvedba, pa sta glavna akterja gradbišča Franc in Vlado, s celotno ekipo, ki se kaže kot odgovorna in zaupanja vredna. "

Slavica Mlakar: "Delo si razdelim glede na potrebe po pregledih na elektrolizi, običajno pa zjutraj postorim vse potrebno v pisarni, nato pa grem na gradbišča po stanovanjskih hišah in v Talumu. Pogosto mi zmanjka časa, zato podaljšam delavnik še v popoldanski čas in tudi na sobote.

Koordinacija med nami je zelo dobra in izkušnje, ki smo jih skupaj nabirali pri gradnji elektrolize C zdaj s pridom koristimo. Tudi z zunanjimi izvajalci sodelujemo dobro. Na začetku gradnje so bili izvajalci seznanjeni s posebnimi zahtevami pri gradnji in nadzoru kvalitete izvedenih del, zato so jih take sprejeli in ni bilo večjih težav. Nekoliko mogoče na začetku, dokler še niso bili vpeljeni v zahtevan način dela. Največ časa sem porabila za preglede varjenja armature temeljev, stebrov, kovinskih sidernih plošč, ki niso smele imeti stika z armaturo, so za pritrnitev kovinske konstrukcije hale in drugo. Ti pregledi so evidentirani na posebnih obrazcih za vsak element posebej. Istočasno z izvedbo zemeljskih del je potrebno vgraditi podzemne inštalacije, ozemljitve, pripraviti cevi za vgradnjo poznejših inštalacij. Res pa je, da zdaj, ko se elektroliza C2 končuje, se gradi še spremljajoče objekte, ki so prav tako zahtevni in odgovornost ni nič manjša. Spremljajoči objekti so: trafo postaja objekt suho čiščenje plinov, puhala, ureditev okolja, nova peč v livarni, ki se dela pod najtežjimi pogoji, oz. nevarnimi pogoji, zaradi globine in bližine obstoječe peči S5. Tukaj je potrebno pa še največ usklajevanja na licu mesta in spremljanja poteka dela. Roki so vedno kratki, vedno se vse mudi."

Gradbišče, ki ga kmalu na bo več?

Andreja Srečkovič: " Moški svet gradbišča v samem poslovnem delu mi ni obremenjujoč, saj se v bistvu že od srednje šole gibljem v moški sredini. V neposlovnem delu pa, vsaj zame ni prijetno, saj pravilo, da ženske naredimo družbo prijetno, velja, res pa je tudi to, da jo ena pokvari. Včasih, pri delu, pride seveda tudi do hudih, morda celo žaljivih besed, vendar sprejemam to kot del posla. Ko do konflikta pride, ga je potrebno rešiti, pogledati resnici v oči, čeprav so le te priprte in delati naprej korektno, brez zamer. Res pa je, da nekateri ljudje tega ne zmorejo in taki so, vsaj zame, vredni pomilovanja."

Slavica Mlakar: "Seveda bom pogrešala gradbišče. Delo je sicer psihično obremenjujoče, saj velikokrat še doma razmišljam o njem, da ne bi česa pozabila ali spregledala. Ugotavljam pa, da ga fizično še vedno zmorem brez težav. Na stebre sem se povzpela tudi večkrat na dan, če je bilo potrebno, z višino nimam problemov. Doslej se mi ni zgodilo še nič neprijetnega; nisem zdrsnila, se spotaknila, ne stopila na žebelj..."

Prijatelj iz skupine nadzornikov, ki ga ni več med nami, je vedno sveto-

val: po gradbišču hodi z odprtimi očmi.

Kam, ko se nakopičijo skrbi?

Andreja Srečkovič: "Bremena službe še vedno nosim s seboj domov. Sicer se izogibam, da bi z njimi obremenjevala svoje domače, vendar mi to vedno ne uspe. Posebej mi je hudo, ko me na mojo slabo voljo ali "povzdignjen" glas, opozorita otroka. Kakšnih posebnih sprostitvenih metod in hobijev nimam, imam pa rada naravo, posebno gozdove, v zgodnji pomladi, ko skozi nežno barvo listja zaslužiš nova prebujenja in se veseliš prihajajočih dni, tednov, mesecev..."

Slavica Mlakar: "Veliko se gibljem, delam in kolikor se da skrbim tudi za sebe. Telovadim, vozim sobno kolo, rada hodim v hribe, udeležujem se naših pohodov, saj me narava zelo pomirja. Rada imam rože, urejeno okolje in vrt, s katerim se včasih tudi pohvalim."

Dan za zdravje

Bilo je veselo

Bo dež, ga ne bo, smo se spraševali tiste dni pred dnevom zdravja. Napoved je bila slaba; pa še zmotili se niso.

Sivo, hladno in predvsem mokro jutro. Zdelo se je, da bo nebo izlilo vso zapoznelo mokroto, ki smo jo tako željno pričakovali v preteklih dneh.

Bo postal dež nas zaščitni znak, saj se ponuja vsako leto? Bi k srčku na naš slogan pridali kapljico dežja? Druženje se nas je res tako srčno dotaknilo, da nas še tako močan dež ne moti. Pač, mene. Kako naj fotografiram, ko se pred menoj sprehajajo sami dežniki in vem, da so pod njimi nasmejani obrazi. Zato bravo vsem, ki so bili na prizorišču, bravo Vitalu, ki je pripravil kopališče in nato še dvorano, kjer smo preživeli prijetno popoldne in bravo organizatorjem.

Pohod, plavanje in tenis so nas prijetno utrudili, da smo zadovoljni posedli v dvorano in si postregli z odlično hrano in izbrali med mavrično paleto pijač. Kljub modrini neba smo ostali v zavetju dvorane. Na suhem in gladkem parketu so stekle

vaje za razgibavanje, ki jih je vodil simpatični animator, glasba pa je privabila navdušene plesalce.

Leto je tako hitro okoli, da kar zdaj zapišem, zopet se dobimo prvi vikend v septembru.

Vera Peklar

ZDRAVOTALUM
Aktivnosti za zdravje

Elektrolizerji pod Triglavom

"Akcijo zdravo Talum smo v hali B organizirali tudi po svoje, saj smo že tretje leto zapored osvajali vrh Triglava, a nam je letos zaradi vremenskih razmer žal uspelo priti le do Kredarice.

V soboto, 15. septembra smo se ob pol petih zjutraj z avtobusom odpeljali proti Gorenjski. V skupini nas je bilo štirinajst. Prvo zavetje pred dežjem smo iskali že v Aljaževem domu, od koder smo se kljub dežju ob deveti uri odpravili proti Kredarici.

Pri približno 1500 m nadmorske višine nam je začel pot oteževati tudi sneg, ki ga je bilo proti vrhu vedno več. Tomiškova pot velja za eno težjih poti, če pa k temu dodamo še sneg, si lahko zamislite, da nam "občasnim" planincem (polovica jih je bila prvič) ni bilo lahko.

Vsi napori so bili ob prihodu v Kočo na Kredarici v hipu pozabljeni. Z ostalimi obiskovalci kočje smo preživeli čudovit popoldan.

Zaradi napovedi slabega vremena smo se odpravili čez Krmo proti Kovinarskemu domu, kjer nas je čakal avtobus in se odpeljali proti domu.

Vsi skupaj se zahvaljujemo Stanku Bedeniku in njegovi ženi Majdi, da sta nas varno pripeljala na Kredarico in domov. Grega pa je bil "itak" pohvaljen."

Tako pravi skupina enajstih iz druge izmene elektrolize B in naj pristavim, da je Grega Gregor Kovačič, ki se je na zasneženi poti kot prvi v koloni izkazal za odličnega iskalca markacij. O doživetjih, ki so bila kljub slabemu vremenu enkratna, mi razlaga pobudnik pohodov na Triglav **Davorin Lubej**: "Vreme nam res ni bilo naklonjeno in še vodič nam je odpovedal, zato smo se morali v zadnjem trenutku organizirati malo drugače.

Sedem sodelavcev je bilo prvič na taki poti in tudi večina ostalih nas nima izkušenj z zahtevnimi sponi, ampak je šlo. Ko enkrat poskusiš, te pritegne, in če se odločiš, niti sneg ni ovira. Ni nam uspelo doseči vrha, ampak po utrudljivi poti, megli in sivih oblakih smo bili kar naenkrat deležni jasnine in čudovitega pogleda na vrh Triglava. To je bilo več kot plačilo za trud. Imeli smo se lepo, praznovali celo rojstni dan enega od sodelavcev, spoznali nove ljudi in drobna doživetja bodo še dolgo časa tema naših pogovorov."

Tudi vodja izmene **Andrej Rožman** je bil navdušen: "Ne vem opisati občutkov. Za tistega, ki hodi rad v naravo, so to neponovljiva doživetja. Zanimivo, kako drugačni smo tam zgoraj. Bolj odprti drug do drugega, srečujemo tudi tujce in se pogovarjamo. Ne samo o planinskih informacijah, mimogrede steče beseda tudi o čisto osebnih stvareh. Enkratno je."

Vera Peklar

DE Vzdrževanje

V korak s časom

Varno in okolju prijazno, so besede, ki jih slišimo vedno pogosteje in jih bomo še, dokler bomo povsod, predvsem pa v proizvodnih enotah, iskali nove in nove rešitve za varno delo in dokler bo vodstvo sledilo zapisanim ciljem in zagotavljalo tudi materialna in finančna sredstva za izvajanje politike kakovosti, ravnanja z okoljem ter varnosti in zdravja pri delu.

Novi napravi za delo na višini

Prav te dni so v delovni enoti vzdrževanje preizkušali dve novi dvizni napravi, ki izpolnjujeta vse pogoje, da jima lahko rečemo sodobni, varni in okolju prijazni.

Zaposleni so jih sprejeli z velikim zadovoljstvom in se takoj vključili v usposabljanje. Zanimanje je bilo tako veliko, da so v prvi skupini usposobili 26 delavcev, ki so opravili tudi izpite (na republiškem nivoju) za rokovanje z novim strojem, med njimi tudi vodja skupine vzdrževanja anod Bogdan Lukman, ki ni mogel skriti zadovoljstva, da sta dvizni napravi po nekaj letih čakanja prav v rokah sodelavcev. O novi pridobitvi je povedal naslednje:

“S tema dviznima napravama je vzdrževanje pridobilo zelo veliko. Mobilnost in ažurnost sta bistveno hitrejša kot pred tem, ko smo morali postavljati odre za popravila na višini. Istočasno pa je s tema napravama poskrbljeno za varnost delavcev pri delih na višini in težko dostopnih mestih. Novi napravi imata pridobljen standard CE, torej evropski standard, in ustrezata vsem predpisom za delo. Višina dosega v polno iztegnjeni roki je 16 metrov, maksimalni doseg vstran od naprave pa 8 metrov. Upravljanje stroja je možno iz košare ali s tal, prav tako je možna vožnja v vseh položajih, tudi iz košare v iztegnjeni roki. Naprava ima dva pogona: dizelskega za daljše premike in delo v nezaprth prostorih ter baterijskega, ki je uporaben v zaprtih prostorih, kjer je nevarnost nastajanja plina in

hrupa, kar pomeni, da gremo v korak s časom, saj se prav zdaj trudimo pridobiti standard OHSAS, ki pravi, da je potrebno poskrbeti za varno delo in zdravje ljudi. Ta košara je varna za delo na višini in prijazna tudi za okolje, saj jo lahko uporabljamo s tako imenovanim čistim pogonom.

Druga naprava nam služi za doseganje višin do 12 metrov. Namenjena je predvsem za doseg vertikalnih položajev, njena prednost oz. posebnost pa je, da jo je možno pripeljati tudi skozi navadna hišna vrata (širine 80 x višine 2m), lahko jo naložimo na kamion ali kamionet. Za upravljanje z njo je dovolj eden delavec. Tudi to je pozitivna pridobitev, saj pomeni zastoj v proizvodnji dragoceeno izgubo časa.”

Napravo že pridno uporabljajo. Po besedah Bogdana Lukmana bi želeli usposobiti še drugo skupino vzdrževalnikov, ki jih je okoli 30, in ko bo še ta opravila republiški izpit za delo z novo napravo, bosta zasedeni v polni meri. “Zalogaj tudi finančno ni bil majhen, zato smo toliko bolj zadovoljni, lahko rečem tudi, da smo hvaležni vodstvu, ker so nam prisluhnili in lahko odslej opravljamo delo s tako varnima strojema.”

Vera Peklar

Sodelovanje

Srečanje z učitelji osnovnih šol

Učencem v osnovni šoli ni dovolj le govoriti o industriji in zapletenih procesih, ki se dogajajo v proizvodnji, veliko lažje dojemajo, če to vidijo. Bodisi v okviru naravoslovnih dni ali kateri drugi obliki spoznavanja, ki ga pripravijo šole v svojih programih. Delovne organizacije pa so tiste, ki odprejo svoja vrata, ali ne. Talum jih vsekakor, zato smo povabili ravnatelje in njihove sodelavce z okoliških šol. Po kratki predstavitvi in ogledu proizvodnje so na sestanku, kjer je bila prisotna tudi članica uprave, govorili tudi o nekaterih konkretnih oblikah sodelovanja.

Vera Peklar

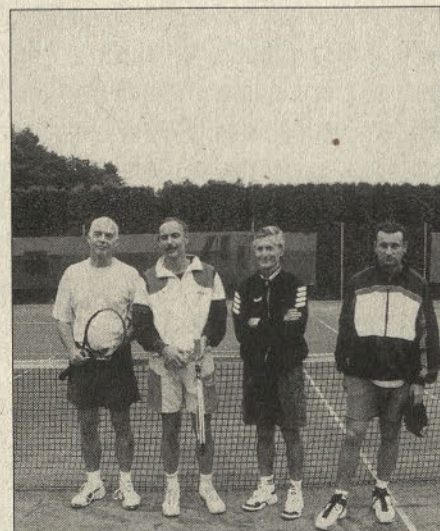
Tenis

Talumov turnir dvojic

V deževnem jutru, v soboto 9. septembra 2001, smo se najzvestejši privrženci tenisa zbrali na igriščih Teniškega centra v Kidričevem. Vsakoletni tradicionalni turnir dvojic družbe Talum in hčerinskih podjetij je bil tokrat že šesti po vrsti. Oblaki so kmalu izginili, posijalo je celo sonce. Izžreballi smo prve skupine in pričeli z igranjem. V sproščenem razpoloženju, za kar je kot zmeraj poskrbel Ivo, smo finalno igro končali do zgodnjega popoldneva.

Še razglasitev rezultatov in na vrsti je bil golaž. Vsem, ki se turnirja tokrat niste udeležili je lahko žal, če ne za drugim, za odličnim Vitalovim golažem.

Finalni rezultati: Korošec, Hazabent : Krnjič, Bogdan – 6:4 ; 6:1

Govori tudi naše telo

Kaj je odlika dobrega govornika? Kakšne lastnosti pripisujemo prepričljivemu retoriku? Brez velikega pomišljanja bomo odgovorili, da mora imeti lep glas, dar govora, bogat besedni zaklad in odgovor na vsako vprašanje; skratka – to je človek, ki zna spretno sukati jezik. Vse to je res, moramo pa se zavedati tudi dejstva: poslušalci nas kot govornika ne samo poslušajo, ampak nas tudi gledajo. Kot govorec moramo svoje občinstvo prepričati in navdušiti ne samo z besedami, ampak tudi z govornico telesa. Na ta način bomo povečali pozornost pri publiku in dali dodatni pomen tistemu, kar smo povedali. Žal pa se lahko pojavijo tudi neskladja. Če bomo namreč koga na vso moč hvalili, pri tem pa imeli prekrizane roke, povešeno glavo in bomo govorili "skozi zobe", našim besedam ne bo verjel. Prav tako ne bomo uspešni, če bomo z mrkim pogledom in stisnjenimi obrvmi nekemu povedali, da ga imamo neizmerno radi. Besedna in nebesedna komunikacija se morata torej nujno dopolnjevati, kajti le tako bomo poželi uspeh pri poslušalcih ali sogovorniku.

Za skladnost naše govornice telesa in naših besed, moramo uskladiti tri najpomembnejše dejavnike: mimiko obraza, gibe rok in držo telesa. S pomočjo konkretnih primerov si poglejmo, kaj moramo pri teh treh prvinah upoštevati in čemu se moramo izogibati.

Mimika obraza

Matevž, delovodja občasno vodi delovne sestanke z delavci. Na sestankih sedi za mizo, glavo večinoma sklanja na prsi, zmedeno brska med papirji, bere tisto, kar ima napisano, vsake toliko časa pa odsotno pogleda k delavcem. Delavcem takšen način vodenja sestankov ni ravno všeč: hitro se začnejo dolgočasiti, se nemirno presedajo na svojih stoli, namesto zbranega poslušanja pa raje medsebojno klepetajo. Matevža njihovo početje moti, vendar nima pravega načina, kako bi jih "discipliniral". Edino, kar naredi, je to, da občasno dvigne glavo močno nazaj, s pogledom strogo ošvrkne delavce, nato pa bere dalje. Takšno vodenje se ponavlja na vsakem sestanku in pri delavcih zbuja odpor: začeli so sovražiti delovne sestanke.

Matevž uporablja pri glavi dva položaja, ki bi se jih moral nujno izogibati (tudi mi, kadar bomo govorili): če nam bo glava lezla k prsim, bomo pred poslušalci razkrivali negotovost, nemoč in nebogljenost. Kadar pa jo potisnemo preveč nazaj, bomo nehote izražali zvišenost, oholost in prevzetnost. ... Oba položaja bosta zbujala nenaklonjenost, zato je treba glavo držati vzravnano, ramena pa potisnjena nazaj. S tem se bomo odprli, naša energija bo tekla k poslušalcem oziroma k sogovorniku, navezali pa bomo lahko tudi pristen stik z očmi. Pri Matevžu tega stika ni, zato si delavci odsotnost njegovega pogleda razlagajo različno: izražanje avtoritarnosti, negotovost glede vsebine, strah, trema ..., kar še dodatno pripomore k njegovemu slabemu nastopu. Da ne bi tudi nas doletela podobna sumničenja, upoštevajmo naslednje: kadar govorimo posamezniku ali manjši skupini ljudi, si izberimo in glejmo točko med sogovornikovimi očmi. Temu rečemo poslovni pogled. Vendar pazimo: v to točko oziroma oči glejmo nepremično največ 3 do 4 sekunde, drugače bo sogovornik dobil občutek, da ga provociramo. Kadar pa govorimo večjemu številu ljudi, pa uporabljajmo družabni pogled – glejmo trikotnik med očmi in usti oziroma cel obraz. Z družabnim pogledom se gibajmo levo in desno med poslušalci in pazimo, da ljudi ne samo gledamo, ampak da jih tudi vidimo. Nikar si ne izberimo skrajne točke na koncu sobe oziroma prostora ali pa samo nekaj oseb, ki jih gledamo ves čas. Vsak poslušalec, tudi če jih je 400, mora imeti občutek, da govorimo njemu, zato moramo ljudi videti, ne samo gledati pred seboj. Navezati in ohraniti moramo stik z njimi.

Drža telesa

Matevž ni edini človek, ki v podjetju vodi delovne sest-

anke. To nalogo opravlja tudi Andrej, vendar na povsem drugačen način. Ne sedi za mizo, niti se ne zgublja med papirji in govori samemu sebi, temveč se postavi pred delavce, z vzravnano glavo jih gleda v oči in jim razlaga aktualne teme. Držo njegovega telesa v stoječem stanju bi lahko opisali kot lepo, trdno, cvetočo vazo. Kaj pa to pomeni? Spodnji del telesa predstavlja vazo; to pomeni, da je njegova drža od pasu navzdol trdna, teža pa je enakomerno porazdeljena na obeh nogah – s tem daje Andreju občutek zanesljivosti in prepričljivosti. Od pasu navzgor pa cvetijo rože; v Andrejevem primeru jih simbolizirata trup in roke. To pomeni, da je gornji del njegovega telesa gibljiv; rahlo se ziba naprej ali nazaj, roki oziroma nadlahtnici sta sproščeno dvignjeni, dlani pa so odprte proti poslušalcem. Toga oblika vaze kaže, da je Andrej prizemljen in skoncentriran na temo, ki jo razlaga, vendar to še ne pomeni, da ves čas mirno stoji. Z občasnimi prostorskim premikom pokaže spremembo vsebine (z gibom, korakom naprej ali nazaj pove, da je prešel k novi misli – morda od uvoda k jedru ...) ter na ta način dviguje dinamiko svojega nastopa.

Če bi bili radi pri naših nastopih tako uspešni kot Andrej, upoštevajmo torej formo cvetoče vaze. Predvsem pazimo, da bo naše gibanje naravno in v skladu z vsebino. Če se bomo pri svojem nastopu odločili za mirno držo, upoštevajmo staro igralsko pravilo: eno nogo držimo pred drugo

– bo lepše, kot če se bomo postavili v strogo vojaško držo. In še najpomembnejše opozorilo: ne imejmo prekrizanih nog, saj s tem pokažemo, da nam je nerodno oziroma neprijetno.

Gibi rok

Peter je prišel zjutraj v službo židane volje. Kako tudi ne: prejšnji dan je dobil nov avto, bil je navdušen nad to pridobitvijo, zato je svojim sodelavcem pripovedoval, kaj vse zmore njegov avto in kakšen užitek mu nudi vožnja z njim. Svoje navdušenje ni izražal samo z energičnim govorjenjem, ampak si je pri tem obilno pomagala s svojimi rokami. Obe roki je dvigoval v višino prsi, jih razširjal, svoje dlani pa je razpiral proti njim, kot bi jim hotel reči: "Poglejte, tukaj je. Ali ni lep moj novi avto". Uporabil je sproščen ramenski gib, s katerim je odprl svojo notranjo energijo in jo preko ramen preli na poslušalce.

Jutro se je za Petra začelo z dobro voljo, vendar pa tisti dan ni teklo vse kot namazano. Čez dve uri je prišel eden njegovih podrejenih in mu povedal, da je pozabil pripraviti pogodbo za pomembno stranko. Petra je nje-

gova pozabljivost razjezila, začel je oštevati podrejenega in mahati z rokami. Uporabljal je sunkovite komolčne gibe, ki so izražali njegovo napetost, z rokami je tolkel po mizi, mu žugal s prstom ter ga tako opominjal na njegove neizpolnjene obveznosti. Ko je sedel za mizo, je svojo avtoriteto nad podrejenim izražal tako, da je držal prste v zvonu (imel je sklenjene konice prstov in razširjene ter usmerjene v podrejenega). S tem mu je hotel vsiliti svoje mnenje in mu je pokazati, da je on tisti, ki ima moč.

Petrovih težav zaradi nepripravljene pogodbe pa tisti dan še ni hotelo biti konec. Ko ga je srečal njegov šef, je tudi njega zanimalo ali je pogodba pripravljena. Peter ga ni hotel razočarati in tvegati njegovo jezo, zato mu je zamolčal dejansko stanje in mu natrosil nekaj suhoparnih izgovorov. Gibi njegovih rok so bili pri tem precej nevidni. Uporabljal je drobne zapestne gibe, ki so bili videti nekako tako, kot bi lomil zapestje, poleg tega pa je živčno mencial prste. Občasno je dlan nesel k obrazu oziroma ustom, kar je odražalo prikrivanje resnice. Vse te kretnje so kazale Petrovo zadrego, vendar jih šef na srečo ni opazil in je po krajših pripombah odšel naprej.

Najbrž je odveč govoriti o tem, da je bila gestikulacija Petrovih rok pozitivna le v prvi situaciji. Edino v tem primeru so bile njegove kretnje odprte in so gradile most do sogovornika.

Kako torej uporabljati govornico telesa, da bomo takrat, kadar bo treba nekaj povedati, zanimivi in prepričljivi? Sogovornike oziroma poslušalce glejmo torej v oči (če bomo govorili manjši skupini ljudi – do 7 ali 8 sogovornikov); če jih bo več, jih glejmo v obraz. Pomembno je, da jih bomo videli, ne jih samo gledali. Ko bomo spregovorili, stojmo. Naša drža telesa pa naj bo taka, kot lepa cvetoča vaza, kar pomeni, da stojmo vzravnano. Od pasu navzdol je vaza trdna (teža je enakomerno porazdeljena na obeh nogah). Od pasu navzgor pa naj zacvetijo rože – uporabimo ramenski gib (nadlahtnici sta sproščeni in ne trdno ob telesu), dlani pa sta odprti proti poslušalcem ali sogovornikom. Tako nas bodo ljudje veliko raje poslušali. Naši sestanki pa bodo postali boljši, bolj dinamični in bolj zanimivi. Torej: ko bomo naslednjič spregovorili poslušalcem, naj naše telo postane lepa trdna cvetoča vaza, pa bo šlo veliko bolje!

Živelo brezdelje

Ponujamo vam nekoliko skrajšani članek iz *Dela*, ki so ga objavili letos avgusta, v obliki pogovora med Viljemom Gugalom in Tomom Hidkinsonom, urednikom londonske revije "Idler". Idler pomeni Brezdelnež, a brezdelje že od nekdaj velja za družbeno obsojani pojav, brezposelnost za črno točko vsake ekonomije. Medtem ko povojna generacija na Zahodu soglaša v tem, da je za boljše življenje za delo treba poprijeti še bolj, jim mladi ne sledijo več. Ideje g. Hindkinsona so nastale v drugačnih okoliščinah, v deželi kjer je največja tragedija Shakespearjev "Hamlet". Zato jih težko razumemo z našimi očmi, kjer je največja tragedija "ostati brez službe". Te ideje spominjajo na napovedi našega misleca Toneta Hribarja, ki za stoletje, ki je pred nami pravi, da je čas- "orientacije". Pa vendar, iz tega zapisa si je treba zapomniti, da je ustvarjalno nedelo boljše od pretiranega dela, da pretirana tekmovalnost vodi v fašoidnost in, da brezdelje lahko doseže vsakdo.

Z vero, da nas bo tehnologija odrešila dela, je očitno nekaj narobe. Kolikokrat so nam napovedovali, da bo ta ali oni izum ljudi odrešil celodnevna dela, a dejstvo je, da se ne dela nič manj, kot je nekoč.

Tehnologija nam to res nenehno obljublja, a obljube ne drži. Nekaj podobnega so napovedovali že med industrijsko revolucijo, ko so uvedli tkalske stroje, pa je bilo edino, kar smo dobili, velikanske tovarne, v katerih ljudje množično delajo na prav teh strojih. Danes imate podobne vrste delavcev, sedečih za telefoni ali računalniki, skratka – zgodba se ponavlja. Tu mora delovati skrivnostni zakon, ki ga ne poznam. Marxov zet, Paul Lafarge, je v Franciji izdal esej z naslovom "Pravica biti len", kot odgovor na tedaj priljubljeni pamflet "Pravica do dela". V tem delu ugotavlja človekovo nagnjenost do mazohizma. Samo odprite tovarniška vrata in tisoči se bodo nemudoma pognali vanje. Delovna etika je preprosto v naših glavah. Zelo težko ji je ubežati, ne da bi se čutil krivega. Vsekakor se zdi, da bi se – če bi za to seveda obstajala kolektivna želja – že zdavnaj lahko ustavili, prekinili celodnevno delo. Problem zato očitno ni v tehnologiji, ampak v sistemu.

Če prav razumem, vi zagovarjate prav to – pravico biti len. Ne povsem. Idealni brezdelnež je po mojem mnenju nekdo, ki sicer dela, in to tisto, kar ga veseli, in ima pri tem dovolj časa, da preostanek časa ne dela ničesar. Je morda s prijatelji ali z družino. Morda v smislu življenja umetnika. Ne gre torej preprosto za lenobo; gre za to, da znate na lenobo gledati tudi s pozitivne strani. Gre za iskanje življenja kot ga hočete in ga oblikujete po svojem merilu. Nedelo je torej ne le bolj normalno, ampak tudi bolj zdravo kot pretirano delo.

Je to vaša osebna izkušnja?

To je povezano z mojo vzgojo, saj so me starši učili, da je trdo delo dobro, lenarjenje pa slabo. Potem sem se srečal z idejami, ki brezdelneža opisuje kot nekoga, ki lahko dela, a drugače, ki razmišlja. Tu je veliko razmišljanja, ki dolgo ne daje rezultatov, a na koncu je v kratkem času narejenega veliko. Začel sem na to gledati kot na nekaj pozitivnega, in mislil sem, da bi ta ideja bila vseh tudi drugim. Takrat sem bil star petindvajset let, kot vsi drugi sem se skušal prebit skozi življenje, a mi to ni pretirano uspevalo. Obljubljaljo, da boš po končanju univerze dobil delo, ki ga boš rad opravljal in ti bo zagotavljalo dovolj dinarja in stimulacije, da boš zadovoljen. Prvič ne moreš dobiti dela, in če ga, je zelo slabo plačano. Takrat se začneš ozirati po drugih virih zaslužka.

Gre torej bolj za protest zoper vse večje uniformiranje dela?

Tu gre za katero koli delo; gre za to, da ubežite pred tem, da boste žrtev kapitalistične kulture, ali pa najdete svojo nišo v njem. Družba temu seveda nasprotuje in se brani

prevelikega števila mislecev, vseh ji je, če so ljudje rahlo mahnjeni na denar in se držijo svojega dela: s tem se koleksa kapitalizma obračajo naprej. Medtem manjšina na vrhu dela malo in zasluži veliko.

Zveni kot Marx?

Ne povsem. Marx nam v glavnem rabi kot nasprotje, vsaj naj bi razglašal, da je delo naša osvoboditev. Mi na to gledamo z rezervo; za nas je najvažnejše ljudem razložiti, da sprememb ne bo, če bomo verjeli, da lahko institucije naloge opravijo namesto nas. Zanesti se je treba le nase.

Zamisel je vseeno revolucionarna, vsaj v slogu leta 1968?

Zadeve smo se lotili bolj pragmatično. Zdaj gre manj za idejo revolucije, za zamenjavo obstoječega sistema z novim. Gre bolj za skupine in skupnosti, ki si oblikujejo svoj lastni, idealni svet. Ne ponujamo principov, kako kaj narediti; gre bolj za idejo, da sam najdeš, kar želiš.

Se ta zamisel po vašem mnenju širi?

Medijem so danes te ideje veliko bliže. Televizijska postaja Channel Four je pred kratkim predvajala serijo oddaj "Prenehati hoditi domov". Splošna ugotovitev je, da vsi delamo preveč in smo zato pod stresom, ljudje se pogosto poistovetijo s podjetjem, za katero delajo. Še pred sedmimi leti na TV takšne oddaje ne bi predvajali. Takrat je bil edini moto "Trdo delo je rešitev vseh naših težav". Zdaj ljudje spoznavajo, da trdo delo vodi k izmučenosti, stresu in boleznim. V povojnem času je bila varnost ena najpomembnejših vrednot. Moji starši so verjeli, da je najpomembnejša stvar v življenju imeti stabilno družino, stabilno službo, če je mogoče ves čas v istem podjetju. To je bil rezultat kaosa druge svetovne vojne. Zdaj pa prihaja čas, ko so za mlade pomembnejše vrednote individualizem, ustvarjalnost, samouresničitev in svoboda.

Zdi se, da se ta zamisel širi tudi v državne vrhove. George Bush je izjavil, da dela samo šest ur na dan.

A obenem dela vrsto neumnosti. Brezdelje je lahko upo-

rabljeno za zle cilje. Hitler, pravijo, je bil zelo len. Svoje delo je prenašal na druge tako, da je dvema dal enako nalogo, in ker so oni to vedeli so med seboj strašno tekmovali. Ni pa dvoma, da je trdo delo človeštvu povzročilo veliko več zla, kot ga je lenoba.

Ali ni ta ideja rezultat nekakšne dekadence, ki se loti družb ali skupin na nekem življenjskem nivoju. Gre morda tudi pri tej ideji za začetek konca zahodnega sveta, nezmožnega najti idej, ki bi za seboj povleklo množice?

To je zelo verjetno. Brezdelnež se rad spogleduje z dekadenco. Tudi sami se preživljamo na načine, ki bi jih lahko opisali kot dekadentne, na primer, jemanje poživil, popivanje pozno v noč... Ne zagovarjamo aristokratsko brezdelje in življenje ko imate dovolj denarja, da si privoščite lenarjenje brez ambicij, ki se ponavadi konča v popolnem brezdelju in niču. Nam je bližje brezdelje, ki ga lahko doseže vsakdo. Moja generacija je drugačna in nam je dekadenca zanimiva le kot izraz želje po svobodi. Združuje ljudi različnih razredov, vse iskalce resnice.

Vendarle se zdi slaba zamenjava za nekdanje ideale. Nekateri jo razlagajo kot rezultat pomanjkanja pravih idealov.

Mislím, da imate danes veliko več možnosti za ustvarjalnost in individualnost. V moji generaciji je veliko več upornikov kot jih je bilo v šestdesetih letih. Rezultat tega je opazen. Vse polno je založb, glasbenih skupin, umetnikov. V novih poslih opažam veliko ustvarjalnosti. Menim, da bo novi, veliko manj hierarhični način poslovanja počasi zamenjal staro, piramidno obliko odločanja, s katero je bila obsedena prejšnja generacija.

Ste torej glas mlade generacije?

Da predvsem to. Dodam pa naj, da imamo veliko privrženec v poslovnem svetu. Mi zanje delamo različne stvari. Če si brezdelnež, imaš pač čas za razmišljanje, presenetiš z novimi idejami. To ustreza tudi poslovnežem, ki tovrstnega časa nimajo. Zato biti brezdelnež ni le zabavno, v današnjem gospodarstvu je veliko bolj praktično, saj so ideje redke in plačane veliko bolj od rok.

Torej prihodnost pripada brezdelju?

O tem veliko pišemo. Za prisposodbo jemljemo reko, ki si z vrha gore v dolino ubira najlažjo pot, a pri tem oblikuje prelepo strugo. Racionalna odločitev bi bila iti naravnost navzdol, po najkrajši poti, a to je v nasprotju z naravnimi načeli. Vse to lahko povežemo z meditiranjem. Ustaviti se, biti sam s seboj. Med delom za to nimaš časa. Opazili smo, da so se ljudje o tem spraševali že stoletja, a se ni nič spremenilo; ravno narobe, zdi se, da se razmere še poslabšujejo. Zato nisem prevelik optimist. Možnost bo kot nekdanj-dobila le manjšina.

Pripravil Ivo Ercegovič

Pihalni orkester TALUM Kidričevo na Madžarskem

V letošnjem letu je Pihalni orkester TALUM Kidričevo opravil precej pomembnih nastopov. Morda je prav, da omenimo vsaj tri v zadnjem obdobju: 21. tekmovalne slovenskih godb - Sv. Anton, pri Kopru, koncerti v Omišalju na otoku Krku in udeležba na 18. festivalu pihalnih orkestrrov na Madžarskem.

Najbolj sveže je v spominu gostovanje na Madžarskem. Na povabilo župana in tamkajšnjega pihalnega orkestra iz Balatonmariafürdő, turističnega mesteca ob Blatnem jezeru, se je naš orkester udeležil 18. festivala pihalnih orkestrrov, ki se je odvijal od 27. do 29. julija 2001. Tega festivala se udeležujejo orkestri iz raznih evropskih držav. Orkester TALUM Kidričevo je izvajal svoj program v nedeljo, 29. julija, poleg še petih orkestrrov. Najpovem, da vsako leto na tem festivalu, ki ni tekmovalnega značaja, sodeluje do dvajset orkestrrov, traja pa tri dni. Zadnji dan festivala smo nastopali kot edini orkester, ki ni bil iz Madžarske.

V dopoldanskem programu je bila po ulicah tega turističnega kraja parada pihalnih orkestrrov, kjer smo se predstavili z igranjem koračnic, nekateri madžarski orkestri pa so se predstavili tudi s svojimi mažuretnimi skupinami, ki je naš orkester žal ne premore. V popoldanskem času je sledil nastop v velikem šotoru, kjer je vsak orkester izvajal pet skladb po svoji izbiri. Naš orkester je velika množica domačinov in turistov, sodeč po najdaljšem aplavzu, zelo dobro sprejela. Najbolj navdušeni so bili nad skladbami slovenskih avtorjev.

Ker smo se nahajali tik ob obali Blatnega jezera, so se

nekateri godbeniki med množico turistov lahko tudi osvežili v zelo topli in ne preveč čisti vodi "madžarskega morja". Povem naj, da nam je gostovanje pripravil in nas spremljal bivši član kolektiva TALUM, sedaj upokojenec, Imre Varju, ki je poskrbel tudi za prevajanje. Ob koncu programa sta naš dirigent prof. Stefan Garkov in predsednik orkestra iz rok župana mesta Balatonmariafürdő prejela posebno plaketo in priznanje. Povabljeni pa smo na njihov festival tudi prihodnje leto.

Eden od uspešnih nastopov Pihalnega orkestra TALUM Kidričevo pa je bilo 21. tekmovalne slovenskih pihalnih godb četrte težavnostne stopnje 13. maja 2001 pri Sv. Antonu blizu Kopra. Na to tekmovalje nas je dirigent prof. Stefan Garkov dobro pripravil. Imeli smo veliko vaj, na katerih je moral sleherni godbenik pokazati mnogo truda in strpnosti.

Na tekmovalju, kjer je orkester ocenjevala 5-članska mednarodna komisija, je vsak od dvajsetih orkestrrov

izvajal tri skladbe, od tega je bila ena skladba obvezna in so jo izvajali vsi orkestri. Pihalni orkester TALUM je osvojil zlato plaketo, kar je dokaz, da smo se zelo dobro pripravili. Dobili pa smo tudi posebno priznanje za najbolje izvajano obvezno skladbo, na kar smo še posebej ponosni, saj je to maksimalni dosežek na tekmovalju dvajsetih orkestrrov.

Ker smo dobro predstavili naš kraj in družbo TALUM na tekmovalju, je vodstvo in predsednik Uprave družbe TALUM omogočil orkestru tridnevno gostovanje v Omišalju na otoku Krku od 23. do 25. junija. Tudi tam je orkester pripravil koncert pred hotelom in večerni koncert v mestu Omišalj. Oba koncerta so domačini in turisti zelo toplo sprejeli. Zaigrali pa smo tudi na turistični ladji, ko smo se popeljali ob obali otoka. Tamkajšnji turistični delavci so nas povabili za prihodnje leto za več dni v razne turistične kraje otoka Krka, pripravljeni pa so kriti tudi nekaj stroškov.

Ob koncu je potrebno povedati, da je v vrstah Pihalnega orkestra TALUM veliko mladih, perspektivnih godbenikov, česar smo vsi veseli, saj je to garancija za uspešno delovanje v prihodnosti. Velika zahvala gre predsedniku Uprave družbe TALUM, ki s finančno podporo orkestru omogoča normalno delo, le tako pa je možno dobro in uspešno delovanje orkestra.

Tudi v bodoče se bomo trudili za kar se dá aktivno delovanje na področju kulture ter s tem zastopanje družbe TALUM doma, v Sloveniji, in v tujini.

Ivan Ogrinc, st.

Strelstvo

Niz uspešnih nastopov se nadaljuje

O strelcih SD Kidričevo smo v našem Aluminiju že pisali. Ker se uspešni nastopi nizajo drug za drugim, objavljamo tokrat fotografijo uspešne ekipe in izjavo vodje **Gorazda Maloiča**:

"Po osvojitvi tretjega mesta z zračno pištolo smo letos osvojili še tretje mesto z MK pištolo proste izbire na državnem prvenstvu v Ljubljani. Uspeh je dopolnil še Simon Simonič z uvrstitvijo na tretje mesto med posamezniki. Pred mesecem dni je Boštjan Simonič na neuradnem evropskem prvenstvu

v Zagrebu osvojil deveto mesto med posamezniki. Ekipo so sestavljali Simon Simonič, Boštjan Simonič in Jurček Lamot.

V Ljubljani kroži med strelci anekdota o tem, zakaj strelci Kidričevega streljajo s takšno lahkoto in dosejajo zavidljive rezultate. Odgovor je preprost: zato, ker nosijo Talumov znak Lahkota prihodnosti.

Sedaj nas čaka kratek počitek, nato pa zbiranje denarja za nakup prepotrebne opreme za naše strelce ter sredstva za predpriprave in tekmovalja, ki nas čakajo jeseni. Glede nato, da v naši občini nimajo veliko posluha za ta šport, kljub doseženim visokim rezultatom in nizanju uspehov naših strelcev, nam veliko pomenijo prav sredstva naših sponzorjev. Veliko truda bo potrebno, da se zbere vsota vsaj 1.000.000,00 SIT. Društvo potrebuje 3.000.000,00 SIT, da se lahko udeleži vseh tekmovalj. Letos se žal nismo mogli udeležiti evropskega prvenstva v

Zagrebu prav zaradi pomanjkanja denarnih sredstev. V imenu SD Kidričevo se zahvaljujem vodstvu Taluma za vso podporo."

